

**PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH**

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 295

PHẨM THỨ MƯỜI TÁM: SIÊU THỂ HY HỮU

Lão cư sĩ Hạ Liên Cư đem bộ Kinh này phân thành 48 phẩm. Phía trước chúng ta đã đọc qua, Thế Tôn vì chúng ta mà giới thiệu y báo của Thế giới Tây Phương, cũng chính là hoàn cảnh sinh hoạt. Phẩm này muốn giới thiệu chánh báo cho chúng ta, chính là cư dân của Thế giới Tây Phương Cực Lạc. Đương nhiên điều này đối với chúng ta là vô cùng quan trọng. Chúng ta học Phật, đặc biệt là tu học pháp môn Tịnh Độ, mục đích của chúng ta là mong muốn trong tương lai có thể vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc, dùng lời hiện nay mà nói thì gọi là di dân. Chẳng có thế giới nào có thể so sánh với Thế giới Tây Phương, trong đoạn Kinh văn này chúng ta có thể nhìn thấy.

Kinh văn: **“Bỉ Cực Lạc quốc, sở hữu chúng sanh, dung sắc vi diệu, siêu thể hy hữu, hàm đồng nhất loại, vô sai biệt tướng”**.

Đến chỗ này là một đoạn nhỏ. Kinh văn tuy là không dài, nhưng hàm ý thì vô cùng sâu rộng. Điều trước tiên mà chúng ta cần lưu ý là tất cả chúng sanh ở Thế giới Tây Phương. Câu này vô cùng quan trọng. Theo chúng ta biết, Thế giới Tây Phương Cực Lạc không phải là một nơi thông thường. Tại sao vậy? Mười phương ba đời tất cả chư Phật đều tuyên dương nơi này. Thích Ca Mâu Ni Phật ở thế giới này của chúng ta, Ngài đem Thế giới Tây Phương Cực Lạc giới thiệu cho chúng ta. Tất cả chư Phật Như Lai cũng giống như Thích Ca Mâu Ni Phật vậy, đem Thế giới Tây Phương Cực Lạc giới thiệu cho Ngài quốc độ này. Tất cả chúng sanh, không những chúng sanh trong chín pháp giới, trong Kinh Hoa Nghiêm chúng ta nhìn thấy, thậm chí ở Thế giới Hoa Tạng - quốc độ của Tỳ Lô Giá Na Phật, Văn Thù, Phổ Hiền đều ra sức thúc đẩy, khuyến bảo bốn mươi một vị Pháp Thân Đại Sĩ cầu sanh Di Đà Tịnh Độ. Quý vị hãy nghĩ xem, đây là cảnh tượng như thế nào. Bốn mươi một vị Pháp Thân Đại Sĩ chính là tất cả chúng sanh của Thế giới Hoa Tạng. Ngay đến pháp thân Bồ Tát đều phải cầu sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc, vậy thì tại sao chúng ta không chịu đi? Đương nhiên là Thế giới Cực Lạc thù thắng hơn Thế giới Hoa Tạng, nếu như không bằng Thế giới Hoa Tạng thì Bồ Tát ở Thế giới Hoa Tạng sẽ không di dân đến Thế giới Cực Lạc

(hôm nay chúng tôi nói là di dân mà không nói vãng sanh), khẳng định là tốt hơn Thế giới Hoa Tạng thì mới đi chứ.

Nhưng chúng ta biết, mười phương vô lượng vô biên thế giới chính là nói Thế giới Hoa Tạng này của chúng ta phạm vi rất rộng, bên trong có vô lượng sát độ của Chư Phật. Tình hình mỗi một sát độ của Chư Phật đều hoàn toàn không giống nhau, có Phạm Thánh Đồng Cư độ, cũng có quốc độ thanh tịnh. Điều này là chúng tôi đã đọc được ở trong “Kinh Hoa Nghiêm”, quý vị đã nghe “Kinh Hoa Nghiêm” thì có thể hiểu được. Thế nhưng quốc độ thanh tịnh thì ít, cuối cùng vẫn là Phạm Thánh Đồng Cư độ chiếm số nhiều, cũng chính là nói sát độ của Chư Phật cùng với Thế giới Ta Bà của chúng ta là giống tương tự nhau, giống như ở quốc độ thanh tịnh không có lục đạo, ở cõi quốc độ Phật này không có sáu nẻo, sự thật là có cũng không ít. Trên nguyên tắc mà nói quốc độ có lục đạo thì nhiều.

“Hết thấy chúng sanh”.

Ở cõi Hoa Tạng không những không có lục đạo, ngay cả mười pháp giới cũng đều không có, đó là Nhất Chân Pháp Giới, địa vị thấp nhất của chúng sanh nơi đó là Viên Giác Sơ Trụ Bồ Tát. Trong pháp Đại Thừa, Phật thường hay nói, kiến tư phiền não của họ đã đoạn rồi, trần sa phiền não cũng đoạn rồi, vô minh cũng đã phá một phẩm, như vậy mới có thể sanh đến Thế giới Hoa Tạng. Những người được sanh đến Thế giới Hoa Tạng đến từ các quốc độ Phật khác nhau, không phải chỉ có Thế giới Ta Bà của chúng ta, các thế giới khác thấy đều có vãng sanh đến nơi đó. Có một số cõi nước có duyên với A Di Đà Phật, chúng ta đã từng nghe nói qua, cũng có không ít cõi nước Phật không có duyên, từ trước đến giờ vẫn chưa nghe nói qua, nhưng mà sau khi đi đến Thế giới Hoa Tạng, hai vị Đại Bồ Tát Văn Thù, Phổ Hiền ra sức tuyên dương giới thiệu. Bồ Tát Tam Hiền Vị vẫn do dự chưa quyết định, có người thì tin tưởng cùng với hai vị Đại Bồ Tát này đi đến Thế giới Cực Lạc, vẫn có người không muốn đi, thích thân cận với Tỳ Lô Giá Na Như Lai, cũng gần giống như thế giới này của chúng ta.

Trước đây, tôi ở Hồng Kông giảng Kinh, tôi cũng quen biết không ít các vị pháp sư ở Hồng Kông, tuổi tác cũng tương đương với tôi. Các vị ấy mỗi ngày đều niệm Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật, họ không niệm A Di Đà Phật. Tại sao vậy? Vì họ không muốn đi đến Thế giới Cực Lạc. Bổn Sư rất là thân thiết, nên họ niệm Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật. Từ tình huống như thế này bạn mới hiểu ra được, trong Kinh có nói đây là pháp khó tin. Thông thường nói tin tưởng pháp môn này cần phải có đủ hai điều kiện. Trong hai điều kiện này, có một cái

là phải tin tưởng. Điều kiện thứ nhất là thiện căn, trong đời quá khứ đã nghe nói qua pháp môn này, nên trong cuộc đời này vừa tiếp xúc liền sanh tâm hoan hỷ. Đây là điều kiện thứ nhất. Điều kiện thứ hai là trí huệ, trí huệ thật sự khai rồi, Thế giới Tây Phương Cực Lạc họ đã thật sự hiểu rõ, thông suốt rồi, không còn hoài nghi. Hai loại người này có thể thành tựu. Người không có hai điều kiện này, nghe xong thì nửa tin nửa nghi, chần chừ, do dự, cho nên đến Thế giới Hoa Tạng chúng ta dễ dàng phát hiện. Trong “Kinh Hoa Nghiêm” đã nói, Bồ Tát Thập Địa xưa nay chưa từng rời bỏ niệm Phật, điều này là chắc chắn. Ở Thế giới Hoa Tạng, Bồ Tát Đẳng Địa thì không có vấn đề, các Ngài đều đã tin tưởng. Lúc chưa đăng địa Bồ Tát, Tam Hiền Bồ Tát Thập Trụ, Thập Hạnh, Thập Hồi Hướng vẫn chưa tin tưởng. Cho nên lão cư sĩ Hạ Liên Cư thường nói, pháp môn này khó tin, thật là khó tin. Không phải là nói chúng ta, chúng ta thì đã tin rồi. Nhưng mà bạn xem, người học Phật ở thế gian này rất nhiều, người không tin tưởng, không thể tiếp nhận pháp môn này thì cũng quá nhiều quá nhiều, ngay cả Bồ Tát Tam Hiền Vị của Thế giới Hoa Tạng vẫn còn do dự chưa tin. Thế giới này của chúng ta, người học Phật không thể tiếp nhận pháp môn này, điều này chẳng có gì là lạ, chúng ta tin tưởng pháp môn này mới thật sự là kỳ lạ. Tại sao bạn lại tin tưởng pháp môn này vậy?

Cho nên câu “hết thảy chúng sanh” bao gồm phạm vi cảnh giới rộng sâu vô lượng. Đây là nói người đã sanh đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc, bất luận là đã đến từ rất lâu trước đây, chúng ta biết A Di Đà Phật xây dựng Thế giới Tây Phương Cực Lạc đến nay mới được mười kiếp, sớm nhất cũng chưa được mười kiếp. Chúng ta hiện nay đi đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc, thực tại mà nói là đúng lúc, bởi vì Phật ở Thế giới Tây Phương Cực Lạc là đạo sư A Di Đà Phật cùng với hết thảy chúng sanh các Ngài đều là Vô Lượng Thọ; Vô Lượng Thọ thì mười kiếp này là khoảng thời gian rất ngắn. Cho nên chúng ta vào lúc này vãng sanh đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc, tương lai ở Thế giới Cực Lạc sẽ là cư dân lâu năm. Mới mười kiếp thì chúng ta đã đến rồi, chúng ta đã đến từ rất sớm. Đây là cơ hội rất khó có được, chúng ta phải nắm lấy cho chắc. Nên biết rằng thế gian này là ngắn tạm, không phải thật, chỉ có Thế giới Cực Lạc là thật, Thế giới Hoa Tạng là thật. Chư Phật báo độ là pháp tánh độ. Sanh đến Thế giới Tây Phương, cái thân mà chúng ta có được là thân pháp tánh. Đây là sự thật.

Hôm nay nói pháp tánh độ, pháp tánh thân, điều này rất khó hiểu, cùng với cái nhục thân này của chúng ta không như nhau. Nhục thân này của chúng ta thì có sanh, già, bệnh, chết. Pháp tánh thân thì không có sanh, già, bệnh, chết, chân

thật gọi là trường sanh bất lão. Ở nơi này chỉ có một câu nói để miêu tả: “**Dung sắc vi diệu**”. Hai từ “vi diệu” này cũng không dễ hiểu, rất khó nhận thức. Vi diệu đến mức độ nào? Tổ sư Đại đức thường giải thích cho chúng ta, “vi diệu” gọi là không thể nghĩ bàn, bạn chẳng có cách nào tưởng tượng ra, tuyệt đối là bạn không thể nào tưởng tượng ra. Thực tại mà nói, Thế Tôn Ngài thuyết pháp thật sự là thiện xảo phương tiện. Dưới đây Ngài dùng năm thí dụ trọng yếu để cho chúng ta nhận thức được sự vi diệu. Đây là lời nói kỹ xảo, dùng năm thí dụ quan trọng để hiển thị sự vi diệu. Thí dụ chỉ có thể thí dụ sự tương tự, thí dụ một cách đại khái, trên thực tế thật sự vẫn là không thể nghĩ bàn, chẳng có cách gì dùng ngôn ngữ để hình dung, cũng chẳng có cách nào dùng tư tưởng để suy đoán. Bởi vì đây là pháp tánh, chúng ta suy nghĩ để mà tưởng tượng, cái khả năng này vô cùng rộng lớn, điều này ở trong pháp tướng duy thức gọi là ý thức thứ sáu.

Thực tại mà nói, ý thức thứ sáu có tác dụng vô cùng rộng lớn, về đối ngoại, có thể duyên khắp hư không khắp pháp giới; về đối nội, nó có thể duyên với A Lại Da thức, vẫn là duyên không đến với tự tánh, cho nên nói đến pháp tánh thân, pháp tánh độ thì ý thức thứ sáu duyên không được. Ý thức thứ sáu duyên không được nên mới gọi là không thể nghĩ bàn, bạn chẳng có cách nào tưởng tượng ra, ý thức thứ sáu không đến được. Tôi nói những lời này dù sao đối với giáo lý Phật pháp cũng có một chút nghiên cứu, một chút khế nhập, bạn mới có thể hiểu được một chút. Nếu như đối với giáo lý mà không có nền tảng, khi nghe đến những lời này thì không dễ dàng gì hiểu được. Ở dưới đây chúng ta xem Thế Tôn thí dụ, từ thí dụ này chúng ta mới nhận thức được.

“**Dung sắc vi diệu**”. “Dung” là dung mạo. “Sắc” là cái sắc thân này của chúng ta, sắc là nói thân thể vật chất này của chúng ta. Do vậy mới biết, dung, sắc của chúng ta đều chẳng vi diệu. Tại vì sao không vi diệu? Vì không chịu nổi một chút phong hàn, chịu sơ sơ một chút phong hàn thì bị ho rồi. Tôi lần này đi thăm viếng Bắc Kinh, gặp được không ít các vị đồng tu. Họ hỏi tôi: “*Thưa sư phụ, có phải là Ngài bị bệnh cảm không ạ?*”. Tôi nói tôi không có bị bệnh cảm. Đại khái là khi đang giảng Kinh, bởi vì họ thấy trong băng ghi hình tôi bị hắt hơi, họ liền nghĩ: “*Không được rồi! Pháp sư bị cảm rồi!*”. Tôi nói thực tế là các bạn nhạy cảm quá mức rồi. Điều này nói rằng dung sắc của chúng ta đều không vi diệu. Thế giới Tây Phương Cực Lạc tuyệt đối là không có xảy ra tình trạng như thế này, dung mạo sắc tướng là xứng tánh, pháp tánh, chúng ta chẳng có cách nào để tưởng tượng.

Ở Thế giới Ta Bà cũng có tứ độ. Thật Báo Trang Nghiêm độ của Thích Ca Mâu Ni Phật cũng là Pháp Thân Đại Sĩ. Chúng sanh ở Thật Báo Độ được gọi là dung sắc vi diệu, nhưng sự vi diệu này so với Thế giới Tây Phương Cực Lạc đại khái vẫn còn kém hơn một bậc. Nếu không kém hơn thì Pháp Thân Bồ Tát tại sao phải đi vãng sanh? Ở đây vẫn còn kém hơn Thế giới Cực Lạc. Phạm Thánh Đồng Cư Độ, Phương Tiện Hữu Dư Độ, chúng tôi nói mười pháp giới, chúng sanh ở trong mười pháp giới này là thân nghiệp báo, không phải là pháp tánh thân. Điều quan trọng nhất trong nghiệp báo chính là nghiệp lực. Phật tuy nói rất nhiều, nhưng mà quan trọng nhất vẫn là nghiệp lực. Điểm này chúng ta phải hiểu. Dung mạo, sắc thân của chính chúng ta, mỗi người đều không như nhau. Tại sao không như nhau? Nghiệp lực không tương đồng, đây là do nghiệp lực chiêu cảm đến. Nếu như chúng ta nói là tự nhiên, sự tự nhiên này không phải là cái khác mà cái tự nhiên này là nghiệp lực. Trong đời quá khứ bạn có thể đoạn ác tu thiện, tích công lũy đức thì trong cuộc đời này dung sắc của bạn sẽ tuyệt vời, chúng tôi không dám nói là vi diệu, mà dung sắc sẽ tốt hơn người thông thường.

Tôi đi thăm Thái Lan lần đầu tiên vào tháng trước, vợ chồng của Phó Thủ Tướng Thái Lan - Chavalit đón tiếp tôi. Tôi vừa nhìn thấy vợ của ông ấy thì biết bà ấy có phước báu. Dung nhan của bà ấy rất đẹp, khi vừa nhìn thấy, người Trung Quốc thường hay nói nhất phẩm phu nhân. Người xưa nói nhất phẩm phu nhân, bà ấy thuộc dạng người như vậy, là đời trước có tu, hơn nữa không phải chỉ tu có một đời, tu một đời chưa đủ. Ở thế gian này của chúng ta, đại phú đại quý, làm được Bộ trưởng, Thủ tướng, Tổng thống, Quốc vương thì ít nhất cũng là tu mười đời, nhiều đời nhiều kiếp tích công lũy đức, họ mới có phước báo lớn như vậy, không phải là một đời. Đạo lý này chúng ta phải biết.

Bạn thật sự hiểu rõ đạo lý này rồi, cuộc đời này của chúng ta đến cái thế gian này, những việc gì đáng nên làm thì xác định lại. Người thông minh thật sự hiểu được đạo lý này, hiểu được nhân quả của con người, trong cuộc đời này của chúng ta, những công việc khác đều là không quan trọng, **nâng cao linh tánh của chính mình là việc quan trọng hơn tất cả**. Đời này chúng ta làm người, đời sau nếu được làm người so với đời này phải tốt hơn, cái thế gian này không tốt phải đi đến thế giới tốt hơn, rất là tự nhiên cảm ứng đạo giao. Tốt hơn thì sanh lên trời, sanh vào Dục Giới Thiên, Sắc Giới Thiên, Vô Sắc Giới Thiên. Đương nhiên thù thắng nhất chính là thiện căn, phước đức, nhân duyên của bạn tốt, bạn có thể gặp được pháp môn Tịnh Độ, bạn vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc để làm

Phật. Điều này là thù thắng bậc nhất, chính là trong cuộc đời này nâng cao trí huệ của chúng ta đến đỉnh điểm, không có gì thù thắng hơn điều này.

Danh văn lợi dưỡng, ngũ dục lục trần ở thế gian này quý vị nhất định phải nhận thức cho rõ ràng, đó là cái gì? Đó là chướng ngại, nói có vẻ hơi khó nghe là ma chướng. Nhất định phải hiểu được. Trong “Kinh Bát Đại Nhân Giác” nói là bốn loại ma, ngũ âm ma chính là sắc thân. Cái thân này bất thiện, thân không phải là thứ tốt đẹp. Không những nhà Phật nói rất là thấu triệt, bạn xem ở trong “Kinh Đạo Đức”, Lão Tử đã nói: “*Ta có đại nạn vì ta có thân*”. Ngài nói ta có sự gian khổ lớn lao, gian khổ điều gì? Là do có thân, nếu không có thân thể thì quá tốt. Lão Tử đã biết được đạo lý này, đã thấu hiểu được chân tướng sự thật này. Cho nên có cái thân này, cái thân này gọi là ngũ âm ma, thuận theo cái thân này thì bạn có “*phiền não ma*”. Phiền não ma này là phụ thuộc vào nội tâm của chính mình. Tự tư tự lợi, danh văn lợi dưỡng, tham sân si mạn, đây chính là ma chướng. Nếu bạn nhận ra nó thì bạn mới xa lìa được nó, bạn vắng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc thì không còn chướng ngại. Có những thứ này đều thuộc về chướng ngại. Điều này không thể không hiểu được.

Ngoài điều này ra, còn có sự mê hoặc của bên ngoài. Bạn xem, hiện nay sự mê hoặc ở bên ngoài quá lớn, khoa học kỹ thuật phát triển tất nhiên mang đến cho bạn những tiện nghi, nhưng chúng ta phải trả một cái giá quá đắt. Thật không đáng. Bạn nhìn xem, trẻ em hiện nay, hài nhi mới sanh vừa mở mắt ra đời là xem truyền hình rồi. Nội dung bên trong truyền hình là gì? Các bạn biết rằng tiên nhập vi chủ, cho nên thế hệ thanh niên ngày nay chịu giáo dục những gì? Giáo dục của truyền hình, giáo dục của phim ảnh, hiện nay còn có thêm sự giáo dục của mạng internet. Có rất nhiều phụ huynh đều đến gặp tôi than khổ, hỏi tôi nên làm như thế nào? Tôi cũng chẳng có cách gì. Tôi nói với họ, chỉ có một biện pháp tốt nhất chính là phải nhanh nhanh đi đến Thế giới Cực Lạc, ngoài phương pháp này ra còn có phương pháp nào nữa không? Không còn cách nào khác, không có cách nào ngăn chặn.

Năm ngoái, tôi đi viếng thăm Nhật Bản, tôi nhìn thấy Nhật Bản có một sản phẩm mới ra đời là điện thoại cầm tay có thể truy cập mạng internet, có thể xem truyền hình vệ tinh, cho nên truyền hình vệ tinh trong tương lai là ở trong lòng bàn tay, không cần ngồi trước máy truyền hình ở trong nhà. Tôi nghĩ rằng nhiều nhất là ba năm đến năm năm. Đến lúc đó thì phải làm sao? Những thứ này đều là nguồn gốc của sự nhiễm ô.

Khoa học kỹ thuật không có lỗi lầm, nó không có thiện ác, giống như nước vậy, nước có thể nâng thuyền nhưng cũng có thể nhận chìm thuyền, vấn đề là ở nơi bạn sử dụng nó với nội dung gì. Nếu như bên trong nền khoa học kỹ thuật cao này là điều tốt, là luân lý, đạo đức, thì thế giới này được cứu rỗi. Nếu như nội dung mặt trái là sự nhiễm ô, thì cái thế giới này đi theo hướng bị hủy diệt. Cho nên, có rất nhiều tôn giáo đều nói đến ngày tàn thế giới. Tôi tin ngày tàn của thế giới. Tại sao tôi lại tin? Chính là tôi thấy bên trong nội dung của truyền hình, internet, phim ảnh, ca kịch thì tôi biết được, tinh thần đã bị nhiễm ô nghiêm trọng rồi, đã nhiễm ô tâm lý, nhiễm ô tâm hồn rồi. Tâm hồn của bạn đã chịu sự nhiễm ô, tất nhiên là sẽ làm cho thân thể của bạn sẽ không khỏe mạnh. Trong Kinh Phật thường hay nói: *“Tất cả pháp từ tâm tưởng sanh”*, cho nên cái thân thể này không khỏe mạnh. Tại sao không khỏe mạnh vậy? Do ý nghĩ của bạn không khỏe mạnh, tâm của bạn không khỏe mạnh, tâm không thanh tịnh. Cảnh tùy tâm chuyển. Thân thể phụ thuộc vào cảnh giới. Tâm lý khỏe mạnh thì cái thân này của chúng ta mới khỏe mạnh, tâm thanh tịnh thì dung mạo của chúng ta mới thanh tịnh, tâm địa từ bi thì dung mạo từ bi. Đây là đạo lý nhất định. Cho nên là cảnh tùy tâm chuyển.

Lần này ở Bắc Kinh, tôi đã gặp được một đồng tu học Phật, ông ấy bị bệnh. Ông mong muốn được những vị Cao Tăng Đại đức gia trì cho ông, đại khái cũng đã thấy nhiều lần rồi. Lần này vị thượng sư Mật tông quán đánh cho ông ấy. Ông ấy đến chỗ của tôi, cũng muốn tôi gia trì một chút cho ông ấy. Tôi nói, tôi không biết gia trì. Tôi nói với ông ấy tôi không tin việc gia trì. Tôi nói thật với ông, đó cũng chính là Phật thường hay nói: *“Tất cả pháp từ tâm tưởng sanh”*. Tôi nói với ông một sự thật, bác sĩ tại sao trị cho ông hết bệnh? Tuyệt đối không phải là bác sĩ có khả năng tuyệt vời gì. Thành thật mà nói, bác sĩ chẳng có khả năng, bác sĩ không thể trị bệnh cho bạn, bệnh của bạn làm sao mà hết vậy? Tín tâm của chính bạn đã làm lành bệnh, bạn tin tưởng vị bác sĩ này, bạn tin tưởng loại thuốc này, vị bác sĩ này, loại thuốc này thật sự linh nghiệm là do niềm tin của bạn. Nếu như bạn không tin tưởng, vị bác sĩ có giỏi giang hơn, có hay hơn thì tuyệt đối cũng không trị cho bạn hết bệnh, sau khi bạn uống thuốc rồi cũng chẳng có tác dụng. Vì vậy, bệnh của bạn tại sao mà hết vậy? Do lòng tin của bạn đã làm cho bạn hết bệnh. Tôi nói, ông đến đây tìm tôi, hôm nay câu nói này chính là sự gia trì cho ông, là thật sự gia trì cho ông. Ông bị bệnh nghiêm trọng, nếu ông tin tưởng, ông mỗi ngày ăn cháo thì cũng có thể hết bệnh, ông chỉ cần ngày ngày ăn cháo cũng

có hiệu quả. Chúng ta học nhiều năm như vậy ở trong Phật pháp nên hiểu được đạo lý này.

Những năm gần đây, Tiến sĩ người Nhật - Giang Bồn Thắng đã thí nghiệm đối với nước. Từ sự thí nghiệm đối với nước này phát hiện ra nước có thể thấy, có thể nghe, có thể hiểu được suy nghĩ của con người. Tôi biết được tin tức này thì rất là hoan hỷ. Ông đã chứng minh điều Phật đã nói ở trong Kinh. Trong “Kinh Lăng Nghiêm” đã nói: “*Chư pháp sở sanh, duy tâm sở hiện*”. Tâm ở chỗ nào? Tất cả các pháp chính là tâm. Tâm là năng hiện năng biến, tất cả vạn pháp là sở hiện sở biến. Tâm ở chỗ nào? Vật chính là tâm, tâm và vật là một chứ không phải hai. Bản năng của tâm là thấy nghe hay biết, đây là bản năng của tự tánh. Tất cả vạn pháp đều là tâm sở hiện. Cái bản năng đó chính là sẽ không mất đi, cho nên nhất định là nó có thể thấy, nghe, hay, biết. Tôi nói, bạn phát hiện ra nước ở điểm này chứng minh nó xác thực là có thể thấy, nghe, hay, biết; bạn hãy nghiên cứu sâu thêm một bước, hết thấy tất cả vạn pháp, thực vật, khoáng vật, bùn cát, đất đá, bạn làm thí nghiệm thử, nhất định là bạn có thể phát hiện tất cả đều có thể thấy nghe hay biết, bạn chứng minh được lời của Phật nói trong Kinh là không sai. Đây chính là bản năng, bất sanh bất diệt, biến khắp pháp giới. Đây là tính năng, tính có năng, tính vẫn có đức. Cái đức của tính này, hiện nay chúng ta nói nó là tự nhiên, ở trong “Kinh Lăng Nghiêm” Phật nói thanh tịnh bản nhiên, nói rất là hay. Nó có trật tự, chẳng có sự hỗn loạn. Không những không loạn, nó cũng chẳng bị nhiễm ô chút nào, bất luận là ở nhất chân pháp giới hay là ở trong tam đồ địa ngục, nó nhất định không bị nhiễm ô. Tánh không bị nhiễm ô, không sanh không diệt, không đến không đi, không thường không đoạn, không cấu không tịnh. Điều này ở trong Kinh Phật là hình dung tánh đức.

Tánh đức, ở hữu tình chúng sanh chúng ta phân thành, Phật lập một danh tự cho nó gọi là Phật tánh. Tất cả chúng sanh đều có Phật tánh. Phật là từ trên Phật tánh của chúng ta mà nhìn, cho nên Hoa Nghiêm, Viên Giác, Phật đều nói: “*Tất cả chúng sanh vốn dĩ đã thành Phật*”. Hiện giờ có phải là Phật không? Là Phật, thật sự là Phật, tuyệt đối không phải là giả. Tại sao vậy? Vì tánh năng, tánh đức của bạn hoàn toàn không bị mất đi, chẳng qua là hiện nay bạn bị nhiễm ô. Nhiễm ô không phải là tánh năng, tánh đức bị nhiễm ô. Nhiễm ô là nhiễm ô mê hoặc. Một niệm mê thì đức năng tự tánh của bản thân bạn có thể bị quên mất đi, không biết được tự mình có cái đức năng này, không biết được bản thân mình cùng với chư Phật Như Lai là như nhau, cho nên bạn ở đây sanh ra ảo giác. Phiền phức sanh ra từ chỗ này. Đến lúc giác ngộ rồi, một niệm hồi đầu, vốn dĩ là Phật. Cho

nên chúng sanh thành Phật, trên lý luận nói là trong một sát na, trong khoảng sát na hồi đầu liền thành Phật. Nhưng hiện tại bạn vẫn chưa hồi đầu, bạn đối với bản thân vẫn chưa tin tưởng, đây gọi là chướng ngại. Phiền não chướng, sở tri chướng gọi là chướng ngại, cho nên ở trong sáu cõi luân hồi chịu khổ chịu nạn.

Tình hình của lục đạo, chúng sanh ở trong lục đạo hình sắc sai biệt rất lớn. Trong cuộc đời này của chúng ta, thực tại là vô cùng may mắn, khó được, có thể gặp được Phật pháp Đại Thừa, điều này thật sự trong bài khai Kinh kệ có nói: *“Trăm ngàn vạn kiếp khó gặp được”*; Cư sĩ Bành Tế Thanh đã nói: *“Từ vô lượng kiếp đến nay, một ngày hy hữu khó gặp”*. Chúng ta có thể gặp được, sau khi gặp được thì bạn biết quý trọng, tất cả bạn đều nên buông xuống, nắm lấy Phật pháp cho thật chặt, trong cuộc đời này của bạn nhất định phải thành tựu. Nên biết rằng thế gian này mọi thứ đều là giả, chỉ có chuyện tu học Phật pháp là thật.

“Bát Nhã Tâm Kinh” mọi người thường hay đọc, đọc rất là thành thực, có thể là đã thuộc lòng, chỉ tiếc là ý nghĩa trong đó thì chưa hiểu. Tại sao biết được bạn chưa hiểu? Nhìn thấy bạn trong cuộc sống hàng ngày, xử sự, đối người, tiếp vật vẫn là rất mơ hồ mê hoặc điên đảo, bạn chưa hiểu. Đó là cảnh giới cao nhất của Bồ Tát. Câu đầu tiên bạn vẫn chưa làm được. Bạn xem, Quán Tự Tại Bồ Tát *“chiếu kiến ngũ uẩn giai không độ nhất thiết khổ ách”*. Ngũ uẩn của bạn chưa phải là không, khổ nạn của bạn vẫn trùng trùng, cho nên tôi biết được là bạn chưa hiểu. Nếu như bạn thật sự đã hiểu rồi thì bạn không có khổ nạn, cái thế gian này đối với bạn mà nói sẽ không có tai nạn. Đó là cương yếu của “Kinh Đại Bát Nhã”. Hai trăm sáu mươi chữ này triển khai ra chính là sáu trăm quyển Đại Bát Nhã. Lúc đầu đọc Kinh này, tôi có cảm giác hai trăm sáu mươi chữ của tâm Kinh vẫn là quá nhiều, vẫn có thể thu gọn lại thành mười hai chữ: *“Nhất thiết pháp vô sở hữu, tất cánh không, bất khả đắc”*. Thích Ca Mâu Ni Phật năm xưa còn tại thế đã nói Kinh này trong hai mươi hai năm. Bạn thật sự hiểu thấu đáo hai mươi chữ này, thì hai mươi hai năm Bát Nhã bạn đã đạt được, bạn đã tốt nghiệp rồi, thử hỏi bạn còn điều gì mà chưa buông bỏ được nữa? Tất cả đều buông xuống rồi. Buông xuống được thì chướng ngại của bạn không còn nữa. Sau khi buông xuống rồi thì tự tánh, tánh năng, tánh đức của bạn liền hiện tiền. Sau khi buông xuống, bạn sẽ sống qua ngày giống như là cuộc sống của chư Phật, Bồ Tát vậy, bạn được đại tự tại, bạn sẽ không chịu khổ chịu nạn nữa, bạn muốn dung sắc vi diệu thì rất là tự nhiên nó sẽ chuyển cho bạn.

Lần này tôi ở Bắc Kinh cùng mấy vị giáo sư bàn về Phật pháp (các vị ấy đều có nghiên cứu Phật pháp), bàn về đạo đức, bàn về nhân quả, bàn về nhị chướng.

Những danh từ này y theo cách nói trong Kinh luận của người xưa thì rất khó hiểu. Tôi nói với họ một cách rất là đơn giản, đạo là cái gì? Đạo chính là quy luật của tự nhiên, tự nhiên như vậy, đây chính là đạo. Đức là gì? Tùy thuận theo tự nhiên chính là đức. Cách nói này dường như là nghe dễ hiểu, trên thực tế vẫn là khó hiểu, cho nên tôi mới đưa ra một thí dụ, mọi người liền rất dễ hiểu. Con người chúng ta đến thế gian này, người mẹ sau khi sinh ra một đứa trẻ, người mẹ khi sinh em bé tuyệt đối không có ý nghĩ là tôi muốn đứa bé này trở thành người như thế này như thế kia, không có cái ý nghĩ này. Đây chính là tự nhiên, tự nhiên chính là không cho phép mình thêm một chút ý nghĩ nào vào trong đó, toàn bộ các bộ phận trưởng thành rõ ràng, lớn lên như vậy, tự nhiên như vậy. **Đây gọi là đạo.**

Chúng ta thuận theo tự nhiên, đây chính là đức. Nhưng mà hiện nay rất nhiều người tự cho mình là thông minh, đặc biệt là những người trẻ tuổi, họ đi ngược lại với tự nhiên. Thí dụ rõ ràng nhất là sửa sắc đẹp. Sửa sắc đẹp là đi ngược lại với tự nhiên, họ muốn đem tướng mạo của họ đến cho thợ sửa sắc đẹp làm theo ý của họ để thay đổi tướng mạo. Đây chính là đi ngược lại với tự nhiên. Khi đi ngược lại với tự nhiên thì sẽ không có kết quả tốt. Cho nên sau khi làm đẹp, tôi nghe nói có rất nhiều tác dụng phụ, khổ không nói nên lời. Đi ngược lại với tự nhiên chính là thiếu đức, thì bạn sẽ chịu khổ trước tiên. Cách nói này của tôi mọi người rất là dễ hiểu. Bạn hiểu được cái thí dụ này, thí dụ chính ở trên thân thể của chúng ta. Sau đó bạn sẽ hiểu được trái đất của chúng ta là tự nhiên hình thành, không phải là do ý nghĩ của con người muốn nó hình thành như thế nào. Chúng ta tùy thuận theo quả đất này, **đây chính là đức.** Nhưng mà ngày nay chúng ta đã làm sai sự việc, chúng ta muốn thay đổi hoàn cảnh tự nhiên, dùng sức người để mà thay đổi, phá hoại sự cân bằng sinh thái của trái đất, phiền phức cũng đã đến, nào là thiên tai, động đất, lũ lụt, gió bão, một loạt tai họa lớn sẽ xảy ra, đây chính là do bạn đi ngược lại với đạo, bạn đã gây ra nhiều phiền phức như vậy. Bạn có thể từ ở chỗ này tỉ mỉ mà tư duy, mà suy xét, sau đó bạn đã hiểu được cái gì là đạo, cái gì là đức.

Các vị Thánh Hiền áp dụng đạo đức thành việc làm nằm trong khả năng của con người. Điều này người xưa nói rất là hoàn mỹ, ngũ luân là đạo, vợ chồng, cha con, anh em, vua tôi, bạn bè là đạo, đây là điều tự nhiên. Có thể thuận theo cái đạo này, đây là đức. Nhân nghĩa lễ trí tín, hiếu đễ trung tín, lễ nghĩa liêm sỉ, đây là đức. Cổ Thánh tiên Hiền chúng ta trong sách xưa nói rất là hay: “*Lấy đạo trị quốc, lấy đức cảm hóa dân*”, chính là trị quốc nhất định không đi ngược lại với

nguyên tắc, nguyên lý tự nhiên, giáo hóa chúng sanh nhất định phải thuận theo tự nhiên. Đất nước này có thể thái bình ổn định trong mấy ngàn năm, ở trên trái đất này không bị mất đi, nó có nguyên nhân để tồn tại. Tại sao vậy? Nó tuân thủ đạo đức, nó hiểu được đạo đức.

Phật pháp hoàn toàn là đạo đức. Bạn xem trong Phổ Hiền hạnh nguyện cùng với lời chúng tôi đã nói: “*Hàng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức*”, đây là điều rõ ràng nhất. “*Hàng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức*”, đó là chư Phật Như Lai trong đời sống hàng ngày đã hiển thị, chư đại Bồ Tát học tập theo chư Phật Như Lai, chỉ có như vậy mà thôi. Khái niệm như thế này chúng ta dần dần sẽ hiểu ra.

Hiện tại chúng ta phải bắt đầu học từ chỗ nào? Đây là điều mà lúc giảng pháp tôi thường hay nói, khuyến khích chư vị đồng tu, phải bắt đầu từ đâu? **Bắt đầu từ việc buông bỏ ý niệm không chế đối với tất cả người, sự, vật.** Buông bỏ ý niệm chiếm hữu đối với tất cả người, sự, vật. Đây là nói từ trên tổng cương lĩnh, tổng nguyên tắc. Bạn nên buông bỏ những thứ này thì bạn sẽ hiểu được Kinh này. Không những xem hiểu mà bạn còn thông suốt Kinh này. Một Kinh thông thì tất cả Kinh đều thông, không những tất cả Kinh đều thông, mà tất cả pháp thế xuất thế gian đều thông. Chính là do bạn có ý niệm chiếm hữu, bạn có ý niệm không chế cho nên bạn chẳng thông được điều gì, chư Phật Như Lai có đến dạy cho bạn cũng chẳng có cách nào dạy cho bạn thông được. Tại sao vậy? Vì bạn bị chướng ngại. Nói rõ ràng cho bạn biết, chướng ngại là do bạn có tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, bạn có lòng tham muốn ngũ dục lục trần, tham sân si mạn, toàn bộ những thứ này là chướng ngại. **Cội rễ của những chướng ngại này chính là ý niệm không chế, ý niệm chiếm hữu, đó là nguồn gốc.** Người biết tu hành sẽ nhổ bỏ gốc rễ này. Gốc rễ đã nhổ bỏ rồi thì chướng ngại sẽ không còn nữa. Không còn chướng ngại nói thì rất dễ, nghe ra thì hình như đã hiểu, ra khỏi cửa thì quên mất rồi. Nhưng mà bạn phải nên hiểu, lợi ích chân thật là ở tại chỗ này.

Khi được thân người rồi, không phân biệt quốc gia, không phân biệt chủng tộc, không phân biệt tôn giáo, cả một đời họ cầu điều gì? Nói chung là không ngoài ba sự việc. Thứ nhất là cầu tài, có ai mà không muốn phát tài đâu? Thứ hai là cầu thông minh trí huệ. Thứ ba là cầu khỏe mạnh sống lâu. Điều không ngoài ba thứ này. Thật sự muốn cầu ba thứ này, bạn hãy học theo Thích Ca Mâu Ni Phật, cả ba thứ này Thích Ca Mâu Ni Phật đều có đủ, tất cả chư Phật cũng đều có đầy đủ viên mãn ba thứ này. Không những Như Lai có đủ, ở trong “*Kinh Hoa Nghiêm*”, Như Lai đã tiết lộ tin tức cho chúng ta, Ngài nói: “*Tất cả chúng sanh đều có trí huệ của Như Lai, đều có đức năng của Như Lai, đều có tướng hảo, đức*

tướng của Như Lai”. Từ “*tất cả*” này là tất cả chúng sanh trong khắp pháp giới, hư không giới, bao gồm chúng ta ở trong đó; “*đều có trí huệ của Như Lai*”, không phải là bạn cầu trí huệ sao? Bạn có cầu, bạn cùng với trí huệ của Như Lai không khác nhau, không hai không khác. “*Đều có đức năng của Như Lai*”, đức năng mà ngày nay chúng ta nói là tài nghệ. “*Đều có tướng hảo, đức tướng của Như Lai*”, cái tướng hảo này chính là khỏe mạnh sống lâu. Cho nên có đủ tất cả. Do đó mới biết, giàu sang, thông minh, trí tuệ, khỏe mạnh sống lâu là điều vốn đã có đủ ở trong tự tánh của bạn, không phải đến từ bên ngoài, hơn nữa nó là tự nhiên, là không có sự sanh diệt.

Tự tánh vốn đã có đủ nhưng hiện nay thì không có, tại sao vậy? Phật nói rất hay: “*Bởi do vọng tưởng chấp trước mà không thể chứng đắc*”. Bạn vốn đã có vô lượng vô biên tài phú, thông minh trí huệ, khỏe mạnh sống lâu, tại sao lại không có? Đây là do bạn có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, ba thứ này đã làm chướng ngại rồi. Bạn nói xem, thật đáng tiếc biết bao. Phật nói lời nói ý nghĩa thật là sâu. Nếu như bạn thật sự hiểu, nghe rõ ràng rồi, chúng ta chỉ cần buông bỏ vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì những điều này sẽ hiện tiền. Đây là thật, không phải giả. Bạn không chịu buông xuống thì bạn sẽ có tội, bạn sẽ chịu khổ rồi. Cho nên tội khổ là do chính mình tìm đến, không phải người khác mang đến cho bạn. Chúng ta ở trong sáu nẻo, đời đời kiếp kiếp xả thân, thọ thân là do nghiệp lực làm chủ. Bạn biết tu thiện, đoạn ác tu thiện, quả báo của bạn càng lúc càng tốt, nhưng đều có đủ ba loại quả báo này thì quá khó, quá khó.

Con người ở thế gian này, chúng ta hãy tỉ mỉ mà quan sát, người rất là giàu có, nhưng sức khỏe không tốt, thường xuyên bị bệnh, họ bị bệnh khổ. Người có trí huệ thông minh, thật sự là vượt hơn những người thông thường, cả đời nghèo khó, cuộc sống khó khăn, tôi đều đã gặp qua. Những người học Phật chúng ta vừa nhìn thấy liền hiểu được, họ có trí huệ thông minh, giống như lão sư của chúng tôi, Ngài Phương Đông Mỹ, xác thực là thông minh trí huệ vượt trội hơn người thường, thế nhưng cả đời không có tiền, cả đời dạy học, là một vị giáo sư, nhận đồng lương dạy học để sống qua ngày, mua sách cũng không có tiền mua. Tại sao lại như vậy? Tiền kiếp ông biết tu pháp bố thí, nhưng không biết tu tài bố thí. Trong Kinh Phật nói với chúng ta, chưa có minh tâm kiến tánh, chưa quay về với tự tánh thì đời đời kiếp kiếp của chúng ta thọ dụng những gì đã tu ở tiền kiếp. Người này hôm nay tại sao lại phát tài vậy? Bạn thấy người đó hoàn toàn không thông minh, cũng chẳng có trí huệ gì cả, thậm chí chỉ học đến tiểu học hoặc trung học là nghỉ học, nhưng mà họ rất là giàu có. Đây là do tiền kiếp tu tài bố thí rất

nhieu, không có tu pháp bố thí, cho nên có tiền mà không có thông minh trí huệ. Chúng ta cũng nhìn thấy có rất nhiều người sống lâu khỏe mạnh, chín mươi mấy tuổi, thể chất của họ chẳng thua gì lứa tuổi thanh niên, nhưng mà cuộc sống rất nghèo khổ, cũng chẳng có trí huệ. Chúng ta liền biết được, kiếp trước là họ có tu vô úy bố thí, không có tu pháp bố thí và tài bố thí. Trên tông thể bạn xem quả báo hiện tiền liền biết được trong đời quá khứ họ đã tu nhân gì. Điều này ở trong Kinh, Phật đã dạy cho chúng ta: *“Muốn biết nhân đời trước, thì xem hiện nay mình chịu quả gì”*, quả mình chịu kiếp này chính là do đời trước mình đã tạo ra; *“muốn biết quả đời sau, hãy xem mình đang tạo nhân gì”*. Nếu như bạn muốn đời sau có được quả báo gì, trong đời này của bạn, suy nghĩ của bạn, lời nói việc làm mà bạn đã tạo ra sẽ chiêu cảm quả báo vào đời sau của bạn. Phật nói những lời này chính là chân lý của thế gian pháp. Cho nên bạn phải nên biết đạo lý này, tiền đồ của chúng ta càng lúc sẽ càng tươi sáng, càng lúc càng hạnh phúc.

A Di Đà Phật!

Cản dịch: Vọng Tây cư sĩ